

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 18/04/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 100

Bài học hôm trước, Hòa Thượng nhắc, chúng ta phải nỗ lực học tập, phát dương rộng lớn oai nghi, phẩm hạnh của Phật, chúng ta làm được điều này thì chúng ta mới không hổ thẹn là đệ tử của Phật. Lời dạy của Hòa Thượng rất giản dị nhưng chúng ta không dễ thực hiện. Hòa Thượng đã có 90 năm ở đời, 70 năm ở đạo, Ngài đã học và làm theo lời dạy của Phật, Ngài đã sống một cuộc đời trọn vẹn. Nhiều người nói những lời dạy của Hòa Thượng rất khó thực hiện. Nếu chúng ta không làm được lời Hòa Thượng dạy thì *“Chúng ta đáng đọa lạc như thế nào thì chúng ta sẽ phải đọa lạc như thế đó, chúng ta đáng sanh tử như thế nào thì chúng ta sẽ phải sinh tử như thế đó”*. Nếu chúng ta không làm được lời dạy của Phật Bồ Tát thì chúng ta uổng phí công ơn của các Ngài.

Hòa Thượng từng dạy: *“Chúng ta chưa làm được thì chúng ta cũng phải làm cho được!”*. Chúng ta muốn loại trừ tập khí thì cho dù phải cắn môi, tuôn nước mắt, róm máu, chúng ta cũng phải làm. Người thế gian cho rằng những người học Phật là những người mê tín. Hòa Thượng nói: *“Người không biết mình sinh ra từ đâu, khi chết đi về đâu, không biết vận hành cuộc sống thì đó mới là những người mê tín”*. Chúng ta học Phật, chúng ta biết rất rõ ràng, chúng ta đến từ đâu, sau khi chết sẽ đi về đâu và chúng ta hoạch định rất rõ ràng cho cuộc sống hiện tại. Điều này cũng giống như chúng ta khéo trồng một giàn bầu thì giàn bầu đó sẽ cho quả to đẹp, nếu chúng ta không khéo trồng thì giàn bầu đó sẽ không có quả.

Nhiều người không hiểu vì sao chúng ta lại sống như vậy. Tôi có người bạn, ngày trước từng buôn bán với tôi, lần nào anh đến thăm tôi, tôi cũng tặng anh rất nhiều quà như áo phông, mũ *“A Di Đà Phật”*, sách, đĩa. Anh không hiểu vì sao tôi luôn tặng quà, luôn cho đi như vậy. Anh nói: *“Vì sao anh chỉ cho đi mà không nhận về, tôi mà hiểu được thì tôi chết liền! Khi tôi bán một bộ quần áo, tôi đưa đồ thì người khác phải đưa tiền cho tôi!”*. Người thế gian không hiểu vì sao chúng ta chỉ cho đi, chúng ta cho đi mà chúng ta không nhận tiền thì chúng ta đã tạo thành phước báu. Người xưa nói: *“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”*. Một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định. Nhiều người thế gian lo lắng một ngày nào đó họ sẽ nghèo, sẽ bệnh, chúng ta biết rõ cuộc sống hiện tại và chúng ta biết rõ, tương lai chúng ta sẽ đi về đâu. Người thế gian tùy tiện tạo nghiệp và thọ báo, họ mới chính là những người đại mê tín.

Hòa Thượng nói: *“Người ngày ngày vì lợi quên nghĩa, thậm chí những người thân trong một gia đình cũng kiện nhau ra pháp đình, họ tạo ra oan gia trái chủ thì họ*

không thể thoát khỏi kiếp nạn". Chúng ta học Phật, chúng ta phải giữ tâm thanh tịnh, thiện lương, chúng ta phải biết tiết kiệm phước, tích phước.

Hòa Thượng nói: "*Chúng ta sống trong thế giới này, kiếp nạn của thế giới là do lòng người bất thiện, nếu số đông người sám hối, thay đổi tự làm mới thì chúng ta mới thoát khỏi kiếp nạn. Việc này không dễ dàng bởi vì chúng sanh nghiệp lực quá sâu nặng*". Kiếp nạn của thế giới thí dụ như thiên tai, động đất, sóng thần, chiến tranh. Chúng ta muốn có thể "*thay đổi tự làm mới*" cũng không dễ dàng. Có người hỏi tôi, làm thế nào để có thể trở thành Phật Bồ Tát. Tôi nói, chúng ta đừng làm những việc của phàm phu thì chúng ta sẽ trở thành Phật Bồ Tát. Người thế gian "*tự tư tự lợi*", tùy tiện hưởng thụ "*năm đục sáu trần*" mà chúng ta không như vậy thì chúng ta sẽ trở thành Phật Bồ Tát.

Nhiều người nói họ muốn bỏ tập khí, phiền não nhưng họ không bỏ được. Hòa Thượng dạy chúng ta phải: "*Nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên, niệm Phật*". Chúng ta nhìn thấu chân tướng sự thật của mọi sự mọi việc thì chúng ta mới dám làm một cách dũng mãnh. Nhiều người cho rằng phải để dành tiền để khi già, khi bệnh họ có tiền mua thuốc. Chúng ta nguyện rằng chúng ta sẽ bệnh thì chúng ta chắc chắn sẽ bệnh, nếu chúng ta cho đi khoản tiền này thì chúng ta sẽ không có bệnh hay nếu chúng ta bị bệnh thì sẽ có người đưa thuốc cho chúng ta. Nghiệp lực của chúng ta quá sâu thì nó sẽ dẫn dắt chúng ta phải tạo nghiệp.

Chúng ta học Phật pháp không phải để chúng ta đàm huyền thuyết diệu. Nhiều người nói về sự nhiệm màu của Phật pháp để trục lợi từ người khác. Người thế gian gọi đây là: "*Buôn thần, bán thánh*". Nhân quả của việc này không nhỏ! Nhiều người khuyên người khác bố thí nhưng bản thân họ không làm. Hòa Thượng nói: "*Chúng ta bảo người bố thí còn chúng ta muốn có càng nhiều càng tốt*".

Trước đây, Hòa Thượng nói: "*Phật pháp chân chính không nhắc đến tiền*". Khi mới nghe câu này tôi cũng ngạc nhiên, tôi nghe lời, làm theo Hòa Thượng nên dần dần tôi có niềm tin vào câu nói này. Khi chúng ta tổ chức các sự kiện, chúng ta không cần kêu gọi ủng hộ mà mọi người tự nguyện tham gia. Có người muốn cúng dường vào công tác phiên dịch, tôi hỏi họ nghe pháp bao lâu rồi, họ nói, họ nghe pháp được một năm, tôi nói họ về nghe pháp thêm một năm nữa thì sẽ biết cách phải làm như thế nào.

Trước đây, tôi chưa từng nói chuyện, gặp mặt một gia đình nhưng tôi tặng họ một dây chuyền làm đá, hiện tại, mọi người trong gia đình đó muốn tặng đất để chúng ta làm trường. Tôi khuyên họ nên cất lực hy sinh phụng hiến, mở trường để giáo dục văn hoá truyền thông cho các con. Hòa Thượng từng nói, chúng ta không cần đi quyên góp từng đồng bạc lẻ, khi Ngài phát tâm mở trường thì có một người đến phát tâm làm, Ngài chỉ cần cảm ơn một người.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta bố thí tiền tài thì có tiền tài, bố thí pháp thì thông minh, trí tuệ, bố thí vô úy thì khoẻ mạnh, sống lâu*”. Chúng ta học nhưng chúng ta không hiểu thấu thì chúng ta sẽ không dám làm một cách mạnh mẽ. Tâm lượng chúng ta mở rộng được như Phật Bồ Tát, chúng ta làm tương ưng với Phật Bồ Tát thì Phật Bồ Tát sẽ an bài cho chúng ta. Chúng ta làm tương ưng với yêu ma, quỷ quái thì yêu ma, quỷ quái sẽ an bài cho chúng ta.

Mặc dù tôi chỉ thật làm, hoàn toàn không có mong cầu nhưng khi tặng ai đó một thứ gì thì tôi lại nhận được hồi đáp vô cùng to lớn. Tôi cũng hoàn toàn không mong cầu có được nơi tôi đang ở. Hiện tại, tôi đang đi một chiếc xe thuộc sở hữu của hệ thống, tôi chỉ có quyền sử dụng. Hằng ngày, tôi đều mang đồ đi tặng mọi người đây là tôi tích cực tu bố thí. Chúng ta nhìn thấu thì chúng ta mới có thể buông xả. Mọi sự mọi việc ở thế gian đều do chính nội tâm của chúng ta quyết định, Phật Bồ Tát cũng không thể can thiệp. Nhiều người luôn cầu cúng, van xin quỷ thần phù hộ.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta đừng làm người đi ăn xin mà hãy là người bố thí*”. Chúng ta không cần đợi có tài sản thì mới bố thí, chúng ta có thể bố thí nụ cười, bố thí sự an vui của mình cho người. Chúng ta muốn có đồ tặng cho mọi người thì chúng ta tích cực làm đậu, trồng rau, nếu chúng ta không biết trồng rau thì chúng ta có thể trồng cây sả để tặng, cây sả rất dễ trồng, không bị sâu bệnh. Người thế gian cũng nói: “*Người lười biếng, chệnh mảng thì không thể thành công*”. Chúng ta vượt qua sự lười biếng, chệnh mảng thì chính chúng ta là người có lợi ích đầu tiên, vì chúng ta đã vượt qua chính mình. Chúng ta chỉ làm những việc để được người khác nhìn thấy, khen ngợi thì đó là chúng ta đang “*tinh tướng*” chứ không phải chúng ta “*tinh tấn*”. Nếu tôi có ý niệm lười biếng thì tôi sẽ cắt ngay.

Nghiệp chướng của chúng ta rất sâu dày, chúng ta lơ là một khoảnh khắc thì những nghiệp chướng này sẽ chiếm thế thượng phong. Sáng nay, khi đồng hồ reo, tôi niệm 10 câu Phật hiệu, sau đó, tôi có ý niệm chưa xuống giường ngay, tôi phải cắt ngay ý niệm này. Nếu tôi nằm thêm một giây thì tôi có thể sẽ ngủ quên ngay. Chúng ta không kiểm soát một ý niệm thì chúng ta sẽ bị ý niệm đó dẫn đạo. Tôi đặt ra quy định, lạy Phật 50 lạy thì tôi sẽ niệm 10 câu Phật hiệu để nghỉ, khi tôi có ý niệm là hôm nay tôi mệt nên tôi sẽ niệm thêm 10 câu Phật hiệu thì tôi nói với chính mình: “*Không được, mình phải đứng dậy lạy Phật tiếp!*”. Tôi không cho phép chính mình tự trả giá với mình.

Hằng ngày, khi chúng ta ăn xong thì chúng ta nên rửa bát ngay, đừng để bát để thành một đồng lớn thì chúng ta sẽ không cảm thấy lười. Nếu chúng ta lười biếng, chúng ta để lại một đồng bát đĩa thì chúng ta sẽ thấy nản. Khi uống nước xong, con rử của tôi không rửa ngay mà để thành một chậu lớn, tôi nhắc con rử, đừng bao giờ nhìn thấy việc quá nhiều mà sợ, chúng ta làm một cách đều đặn thì việc cũng sẽ xong. Chúng ta nghĩ rằng công việc này phải làm tốt, nhanh, gọn gàng thì chúng ta sẽ làm tốt mọi việc.

Chúng ta đều có tập khí lười biếng, chệnh mảng nên khi chúng ta nhìn thấy việc quá nhiều thì chúng ta cho rằng mình sẽ không làm được. Ngày xưa, tôi cũng rất nhút nhát nhưng bây giờ tôi hoàn toàn không có ý niệm về điều này nữa. Chúng ta tu hành thì ngày ngày chúng ta đối trị với tập khí của chính mình, chúng ta nỗ lực thì chúng ta sẽ vượt qua mọi khó khăn. Người xưa nói: “*Người là trượng phu ta không là trượng phu sao!*”. Người làm được thì chúng ta cũng làm được. Chúng ta không nên ngòai ngưỡng mộ người, người khác làm được thì chúng ta cũng làm được.

Tôi đang luyện viết chữ Hán thư pháp, chúng ta luyện tập thì chúng ta cũng sẽ viết được đẹp. Người xưa nói: “*Chế tâm nhất xứ vô sự bất biện*”. Chúng ta đặt tâm vào một việc thì chúng ta nhất định sẽ làm được việc đó. Sắp tới, tôi sẽ viết chữ Hán 1000 lần câu “***A Di Đà Phật***”, việc này cũng sẽ giúp tôi niệm Phật tốt hơn. Chúng ta muốn thành công thì chúng ta phải dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt. Chúng ta muốn dũng mãnh, tinh tấn thì chúng ta phải nhìn thấu. Năng lực của chúng ta đầy đủ như Phật Bồ Tát, hiện tại, chúng ta vọng tưởng, phiền não, chấp trước nên năng lực của tự tánh không thể phát huy. Chúng ta học tập giáo huấn của Phật Bồ Tát chính là chúng ta gột rửa tập khí xấu ác của mình, chúng ta nỗ lực học tập thì tự tánh của chúng ta sẽ hồi phục.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!